

Środa, 12 marca 2008 r.

## Ocena funkcjonowania reformy WPR

P6\_TA(2008)0093

### Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2008 r. w sprawie oceny funkcjonowania reformy WPR (2007/2195(INI))

(2009/C 66 E/03)

*Parlament Europejski,*

- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2007 r. zatytułowany „Przygotowania do oceny funkcjonowania reformy WPR” (COM(2007)0722),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 <sup>(1)</sup> z dnia 29 września 2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej oraz ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 11 grudnia 2007 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 oraz rozporządzenie (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) <sup>(2)</sup>,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2007 r. w sprawie podwyżki cen paszy i żywności <sup>(3)</sup>,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 26 września 2007 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady wprowadzającego odstępstwo od rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 w odniesieniu do odłogowania w 2008 r <sup>(4)</sup>,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego zasady dobrowolnej modulacji płatności bezpośrednich przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1782/2003 oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 <sup>(5)</sup>,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2005 r. w sprawie wyzwań politycznych i środków budżetowych w rozszerzonej Unii 2007–2013 <sup>(6)</sup>,
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne między Parlamentem Europejskim, Radą UE oraz Komisją Europejską z dnia 17 maja 2006 w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami <sup>(7)</sup>, a w szczególności jego załączniki I i III oraz deklaracje nr 3 i 9,
- uwzględniając Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej <sup>(8)</sup>,
- uwzględniając decyzję Rady z dnia 22 marca 2004 r. dostosowującą Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej i zmian w traktatach, na których opiera się Unia Europejska, w następstwie reformy wspólnej polityki rolnej <sup>(9)</sup>,
- uwzględniając przyznane Komisji Europejskiej przez Radę Europejską pełnomocnictwo do prowadzenia negocjacji w dziedzinie rolnictwa zawarte w konkluzjach Rady Europejskiej przed trzecią konferencją ministerialną WTO z dnia 26 października 1999 r.,

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 270 z 21.10.2003, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 146/2008 (Dz.U. L 46 z 21.2.2008, s. 1).

<sup>(2)</sup> Teksty przyjęte, P6\_TA(2007)0598.

<sup>(3)</sup> Teksty przyjęte, P6\_TA(2007)0480.

<sup>(4)</sup> Teksty przyjęte, P6\_TA(2007)0411.

<sup>(5)</sup> Dz.U. C 287E z 29.11.2007, s. 341.

<sup>(6)</sup> Dz.U. C 124 E z 25.5.2006, s. 373.

<sup>(7)</sup> Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

<sup>(8)</sup> Dz.U. L 236 z 23.9.2003, s. 33.

<sup>(9)</sup> Dz.U. L 93 z 30.3.2004, s. 1.

Środa, 12 marca 2008 r.

- uwzględniając art. 33 ust. 2 Traktatu WE, który w niezmienionej formie został przeniesiony do traktatu lizbońskiego,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0047/2008),
- A. mając na uwadze, że rolnictwo wraz z powiązaniem sektorem produkcji żywności stanowi jeden z największych sektorów gospodarki UE i decyduje o jej bezpieczeństwie żywnościowym, jak również w coraz większym stopniu współuczestniczy w kształtowaniu bezpieczeństwa energetycznego;
- B. mając na uwadze, że o ile wspólna polityka rolna UE (WPR) oparta na europejskim modelu rolniczym, zarazem gospodarczym, ekologicznym i społecznym, zapewniającym trwałość i bezpieczeństwo zaopatrzenia w żywność, będzie potrzebna również w przyszłości, jednak konieczne jest kontynuowanie dotychczasowego udanego procesu reform, w tym dalszy rozwój obszarów wiejskich;
- C. mając na uwadze, że w przyszłości WPR musi zmierzać w kierunku likwidacji barier, jakie dziś hamują dostęp młodzieży do działalności rolniczej, traktując wymianę jednego pokolenia na kolejne jako jeden z priorytetów,
- D. mając na uwadze, że ograniczenie biurokracji w sektorze rolniczym dzięki bardziej przejrzystym, prostszym i mniej sztywnym przepisom umożliwi obniżenie kosztów gospodarstw rolnych i producentów, a także zmniejszenie nakładów administracyjnych,
- E. mając na uwadze, że WPR musi się zmieniać, aby zmierzyć się z bardzo zróżnicowaną strukturą rolną i regionalną, a jednocześnie musi znaleźć odpowiedzi na nowe wyzwania, na przykład zmiany klimatu, ochronę gleb i wód, zwiększony stopień otwarcia na rynki światowe czy produkcję biomasy, surowców naturalnych i energii odnawialnej, mając na uwadze, że musi ona zostać wyposażona w wystarczające środki oraz pozostać przy pierwotnych celach WPR, potwierdzonych ostatnio w traktacie lizbońskim, które obejmują produkcję zdrowej żywności wysokiej jakości, tym samym gwarantując dostawy dla wszystkich Europejczyków po rozsądnych cenach i umożliwiając rolnikom zachowanie poziomu ich dochodów,
- F. mając na uwadze, że jakiegokolwiek przyszłe zmiany WPR powinny uwzględniać specyficzną sytuację krajów rozwijających się, w szczególności krajów najsłabiej rozwiniętych, a także unikać stwarzania zagrożenia dla produkcji i handlu produktami rolnymi w tych krajach,
- G. mając na uwadze, że w okresie od 1992 r. system dopłat bezpośrednich był reformowany trzykrotnie, a organizacja wszystkich istotnych segmentów rynku, z wyłączeniem rynku mleka, przeszła gruntowną i dość udaną reformę w okresie od 2004 r.,
- H. mając na uwadze, że wszystkie kraje rozwinięte prowadzą politykę rolną; mając na uwadze nowe okoliczności, takie jak zwiększająca się liczba ludności na świecie, zmiany klimatu, wzrastające zapotrzebowanie na energię, eliminacja systemów regulacji cen oraz zwiększony stopień otwarcia na rynki światowe, które prowadzą, z jednej strony, do stopniowego wzrostu rynkowych cen produktów rolnych w UE, a z drugiej strony będą się wiązać ze znacznie zwiększonymi wahaniami plonów i coraz większą niestabilnością cen, co oznacza, że bardziej niż kiedykolwiek konieczne staje się zachowanie wspólnej polityki rolnej,
- I. mając na uwadze, że bezpieczeństwo zaopatrzenia w żywność (rozumiane w sensie ilościowym i jakościowym) pozostanie jednym z kluczowych celów WPR obok celu związanego z zachowaniem ekosystemów, bez których nie może istnieć zdrowa i trwała produkcja, oraz celu związanego z waloryzacją terenów rolniczych w całej UE,
- J. mając na uwadze wielki wysiłek wykonany przez UE na rzecz zmniejszenia wydatków na rolnictwo w budżecie ogólnym, które w latach 70-ych reprezentowały 80 % budżetu, a obecnie stanowią tylko 33 % w aktualnej perspektywie finansowej, przy jednoczesnym zwiększeniu powierzchni użytków rolnych o 37 % w porównaniu z 2003 r., spowodowanym przystąpieniem nowych państw członkowskich,

Środa, 12 marca 2008 r.

- K. mając na uwadze zobowiązania szefów państw i rządów, podjęte w trakcie szczytu w Berlinie, gwarantujące utrzymanie całkowitych wydatków w pierwszym filarze WPR do 2013 r.,
- L. mając na uwadze, że akt przystąpienia z 2004 r. zawiera możliwość odstępstwa od stosowania niektórych przepisów WPR przez nowe państwa członkowskie w celu zrównoważenia niższego poziomu płatności bezpośrednich,
- M. mając na uwadze, że w niektórych regionach nie ma alternatywy dla pewnych tradycyjnych form produkcji rolnej, które często stanowią główną działalność rolniczą w tym regionach i które muszą zatem zostać bezwzględnie zachowane i być wspierane z oczywistych powodów związanych z polityką ochrony środowiska i polityką regionalną oraz dla zachowania tkanki gospodarczej i społecznej, zwłaszcza ze względu na rolę odgrywaną przez WPR w tak zwanych regionach konwergencji, w których rolnictwo i hodowla mają zazwyczaj duże znaczenie jako instrument rozwoju ekonomicznego i tworzenia miejsc pracy,
- N. mając na uwadze, że należy zapewnić stabilność rolnikom w UE, aby ich oczekiwania i inwestycje nie zostały zaprzepaszczone, oraz że w określonych sektorach systemy regulujące muszą umożliwiać przewidywania średnio- i długoterminowe,
- O. mając na uwadze, że prawodawca unijny powinien unikać dyskryminacji rolników i hodowców z UE zarówno w ramach UE, jak i wobec ich konkurentów z państw trzecich oraz zapewnić im jednakowe warunki działania za pomocą odpowiednich instrumentów („jednakowe warunki konkurencji”); mając na uwadze, że w szczególności powinna być stosowana zasada, iż standardy jakościowe, sanitarne, środowiskowe, dobrostanu zwierząt i inne, wymagane od rolników w UE, powinny być również przestrzegane przez podmioty eksportujące produkty rolne na rynek UE,
- P. mając na uwadze, że cele WPR są określone w art. 33 traktatu WE oraz fakt, że po pełnej ratyfikacji traktatu lizbońskiego wszelkie istotne decyzje legislacyjne i budżetowe odnoszące się do WPR będą wymagały zgody Parlamentu,
- Q. mając na uwadze priorytetowe znaczenie zapewnienia bezpieczeństwa żywności obywatelom UE, a także mając na uwadze, że najlepszym sposobem jego osiągnięcia jest połączenie wsparcia dla produkcji żywności w UE oraz przywozu zgodnie z przepisami WTO; bezpieczeństwo żywności zależy również od wkładu UE w zasilanie światowych zapasów (które są obecnie dramatycznie niskie), umożliwiając UE nie tylko ochronę swoich obywateli przed brakiem żywności, lecz także wzięcie odpowiedzialności w zakresie światowego bezpieczeństwa dostaw żywności,
- R. mając na uwadze, że należy opracować głębszą analizę ewolucji rynków i ich wpływu na rynek wewnętrzny, biorąc pod uwagę sytuację międzynarodową w zakresie cen i produkcji surowców,

### **Wprowadzenie**

1. dąży do utrzymania wzorca rolnictwa zrównoważonego, konkurencyjnego i wielofunkcyjnego, które zachowa specyfikę każdego sektora i strefy produkcyjnej i którego głównym celem jest dostarczanie ludności zdrowej i bezpiecznej żywności w wystarczającej ilości i po cenach odpowiednich dla konsumentów;
2. uważa, że przeprowadzona w 2003 r. reforma WPR w dużej mierze okazała się sukcesem, ponieważ znacznie zwiększyła przejrzystość i skuteczność WPR oraz odpowiedzialność rolników i ich orientację na rynek, oraz uważa, że konieczne jest kontynuowanie tego procesu pod warunkiem respektowania umowy szefów państw i rządów z grudnia 2002 r. dotyczącej zachowania w stanie nienaruszonym funduszy rolnych z pierwszego filara aż do 2013 r.; zwraca uwagę, że w celu odciążenia rolników konieczne jest jednocześnie dalsze, istotne uproszczenie zarządzania WPR oraz licznych dyrektyw UE, które dotyczą rolników, bez powodowania przy tej okazji renacjonalizacji WPR ani większej redukcji dotacji, jakie otrzymują europejscy rolnicy;

Środa, 12 marca 2008 r.

3. uważa, że zniesienie wszelkich form regulacji w ramach wspólnej organizacji rynku jest politycznie niepożądane, gdyż — jak pokazuje obecna sytuacja — europejskie i światowe zapasy znajdują się na dramatycznie niskim poziomie, negatywnie wpływając na siłę nabywczą konsumentów i na dochody rolników oraz jednocześnie sprzyjając spekulacji; podkreśla ponadto, że konieczne jest dysponowanie odpowiednimi instrumentami, aby stawić czoła ewentualnemu odwróceniu koniunktury lub zagrożeniom związanym z wypadkami sanitarnymi lub z coraz częstszyymi klęskami żywiołowymi powodowanymi zmianami klimatycznymi;
4. z tego względu z zadowoleniem przyjmuje korekty techniczne spowodowane wyżej wymienionym komunikatem Komisji, których celem jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania reformy z 2003 r., oraz zwraca się do Komisji o zagwarantowanie podstawowej zasady ekonomicznej stabilności w WPR;
5. zwraca się do Komisji, aby w związku z przyszłymi reformami, opracowała analizę opłacalności WPR pod kątem bezpieczeństwa zaopatrzenia w żywność, samowystarczalności i ochrony terenów wiejskich; zwraca się do Komisji o opracowanie analizy kosztów, na jakie może narazić konsumentów wzrost cen żywności będący konsekwencją wzrostu popytu na świecie, w porównaniu z kosztami, jakie obecnie ponoszą obywatele w związku z polityką rolną;
6. uważa, że wyzwaniem przed jakim stoi UE, jeśli chodzi o negocjacje z WTO jest sprostanie przyszłym ograniczeniom w taki sposób, aby zwiększyć wewnętrzny dobrobyt; podkreśla, że od UE zależy, w jaki sposób najlepiej wykorzystać dostępną elastyczność, np. w przypadku produktów „wrażliwych”; podkreśla jednak, że warunkiem osiągnięcia porozumienia z WTO w sprawie rolnictwa jest porozumienie w sprawie własności intelektualnej obejmujące jako kryteria importowe oznaczenia geograficzne i uznanie kwestii pozahandlowych jako kryteriów importu;
7. wzywa Komisję, by w ramach toczących się obecnie negocjacji WTO wzięła pod uwagę specyficzne cechy produkcji rolnej jako sektora produkcji żywności będącego elementem wpływającym na równowagę terytorialną, zachowanie środowiska naturalnego oraz zapewnienie odpowiedniego pod względem jakościowym i ilościowym poziomu bezpieczeństwa żywności;
8. uważa jednak, że UE powinna również w przyszłości dysponować odpowiednimi instrumentami umożliwiającymi przeciwdziałanie kryzysom rynkowym i zaopatrzeniowym w sektorze rolnym oraz kryzysom sanitarnym;
9. podkreśla konieczność uznania — w sposób efektywny i za pomocą odpowiednich środków finansowych i innych — funkcji produkcyjnej, środowiskowej i rolniczej, jakie pełni rolnictwo;
10. zasadniczo wspiera włączenie celów ogólnych do WPR, w szczególności bezpieczeństwa zaopatrzenia w żywność, spójności terytorialnej oraz ochrony konsumentów, środowiska, klimatu i zwierząt, energii odnawialnej i różnorodności biologicznej; podkreśla jednak, że środki te muszą mieścić się w ramach polityki trwałego rozwoju łączącej wyniki gospodarcze, zachowanie naturalnych ekosystemów i zasobów, rozwój lokalny i sprawiedliwość społeczną; przypomina jednak, że szefowie państw i rządów potwierdzili cele WPR zapisując treść art. 33 Traktatu WE w traktacie lizbońskim podpisanym w dniu 13 grudnia 2007 r.;
11. podkreśla, że integracja celów ogólnych z WPR nie powinna zagrażać produkcji towarów rolnych i hodowli na terenach górskich, uboższych, oddalonych czy wyspiarskich Unii Europejskiej, które w systemie produkcji wykorzystują metody ekstensywne, a wytwarzane produkty rolne i pochodzące z hodowli przeznaczone są w dużej części na rynek lokalny, ale produkty te sprzedają również na rynkach krajowych państw członkowskich;
12. jest zdania, że jeżeli Unia wprowadza wysokie standardy wymagań wobec rolników i producentów w UE, to powinna również zapewnić spełnienie takich samych wymagań przez podmioty eksportujące swoje produkty rolne na rynek UE oraz uważa, że UE musi nalegać na uwzględnienie wspomnianych celów ogólnych w trakcie negocjacji w ramach WTO;

Środa, 12 marca 2008 r.

13. sprzeciwia się obniżeniu całkowitego budżetu pierwszego filaru w okresie do 2013 r. i zwraca uwagę, że w okresie szybkich przekształceń rynków rolno-hodowlanych oraz w połowie okresu trwania reform konieczne jest zapewnienie rolnikom pewnego poziomu bezpieczeństwa, a zwłaszcza respektowania decyzji podjętych w 2003 r.;
14. sprzeciwia się jakiegokolwiek formie dyskryminacji ze względu na wielkość gospodarstwa i formę prawną w odniesieniu do płatności bezpośrednich, ale przyznaje jednocześnie, że każda redystrybucja pomocy w ramach pierwszego filaru musi opierać się na całościowej ocenie jej wpływu na spójność społeczną i regionalną, zatrudnienie, środowisko, konkurencyjność i innowacje;
15. wnioskuje o wspieranie wyłącznie tych rolników, którzy prowadzą działalność rolniczą;
16. zwraca uwagę, że wyżej wymieniony komunikat Komisji zbyt mało miejsca poświęca problemom, potrzebom i wyzwaniom, przed którymi stoi sektor rolny w 12 nowych państwach członkowskich UE i wzywa do uwzględnienia tego w procesie nadchodzących reform, biorąc także pod uwagę dodatkowe fundusze na restrukturyzację i modernizację;

### ***Płatności bezpośrednie***

17. uważa, że absolutnie konieczne jest utrzymanie w przyszłości płatności bezpośrednich jako podstawowego zabezpieczenia dochodów rolników w przypadku kryzysów rynkowych, jako wynagrodzenia za dostarczanie dóbr publicznych i jako rekompensaty za bardzo wysokie w skali międzynarodowej normy ochrony środowiska, bezpieczeństwa żywności i jej dostaw, możliwość śledzenia drogi produkcyjnej, normy dobrostanu zwierząt oraz standardy socjalne;
18. odnotowuje jednak, że poziom płatności nie zawsze wydaje się zrównoważony w stosunku do starań, jakich rolnicy dokładają w celu dostosowania się do przepisów, ponieważ płatności w dalszym ciągu zależą w dużej mierze od uprzednich wydatków;
19. wzywa w związku z tym Komisję do przygotowania sprawozdania, które powinno ocenić dodatkowe koszty, jakie ponoszą rolnicy z powodu przestrzegania wspólnych norm w zakresie ochrony środowiska, dobrostanu zwierząt i bezpieczeństwa żywności w porównaniu z ich głównymi konkurentami na rynku światowym; sprawozdanie powinno następnie porównać te koszty z aktualną wysokością bezpośrednich płatności otrzymywanych przez rolników; sprawozdanie powinno wyszczególniać różne typy rolników w poszczególnych państwach członkowskich; sprawozdanie powinno być publikowane przed rozpoczęciem procedury podejmowania decyzji w sprawie wspólnej polityki rolnej po 2013 r.;
20. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji zezwalający państwom członkowskim na zasadzie dobrowolności na większą elastyczność na drodze do uwolnienia płatności bezpośrednich od historycznych wartości referencyjnych i osiągnięcia bardziej spłaszczonego systemu oraz wzywa Komisję do przedstawienia wraz z wnioskiem legislacyjnym opinii w kwestii tego, czy ze względu na dobre doświadczenia w państwach członkowskich możliwe jest już przed 2013 r. przyspieszone przechodzenie na zasadzie dobrowolności na regionalne lub krajowe jednostkowe płatności obszarowe niezwiązane z wielkością produkcji; choć państwa członkowskie, które całkowicie (lub częściowo) oddzieliły dopłaty od produkcji w oparciu o wielkość historyczne mogą wybrać pozostawienie tego systemu aż do 2013 r.; wzywa Komisję do opracowania analizy ewentualnego wpływu płatności obszarowych, w szczególności w odniesieniu do gospodarstw o dużym zagęszczeniu zwierząt hodowlanych na stosunkowo małej powierzchni;
21. podkreśla, że opowiadając się za przejściem na wzorce regionalne, należało będzie uwzględnić trudności związane z cechami charakterystycznymi praw specjalnych w zakresie hodowli, tzn. faktu, że niektórzy hodowcy nie dysponują powierzchnią rolną lub dysponują jedynie niewielką powierzchnią oraz faktu, że hodowla ekstensywna opiera się w wielu regionach Unii Europejskiej na zbiorowym wykorzystywaniu pastwisk niepodzielnych, należących do gminy lub do jednostek państwowych;
22. uważa, że z powodu coraz większej liczby sektorów objętych systemem płatności jednolitej (SPJ) i wobec doświadczenia zdobytego podczas funkcjonowania systemu, niektóre decyzje i przepisy wykonawcze wydają się zbyt sztywne i niepotrzebnie skomplikowane, dlatego też konieczne wydaje się ponowne zdefiniowanie przepisów, zakresu stosowania i modeli zarządzania administracyjnego w tych państwach i sektorach, które sobie tego życzą;

Środa, 12 marca 2008 r.

23. uważa, że ze względu na zwiększony wpływ na dochody i rozszerzoną swobodę podejmowania decyzji przez rolników, jak również związane z nią uproszczenie WPR, uniezależnienie płatności bezpośrednich od wielkości produkcji w ogólnym ujęciu doprowadziło do udanej rynkowej orientacji rolnictwa UE; wzywa Komisję do przyspieszenia realizacji polityki oddzielania płatności od produkcji, chyba że miałyby to doprowadzić do istotnych zakłóceń o charakterze społeczno-gospodarczym lub środowiskowym w poszczególnych regionach, zwłaszcza w regionach najmniej uprzywilejowanych; zauważa jednak, że należy przygotować dalsze analizy oddziaływania w celu dokładnej oceny skutków uniezależnienia płatności od wielkości produkcji dla poszczególnych regionów, dla produkcji i dla rynku obrotu ziemią;
24. jest zdania, że zasadniczo oddzielenie pomocy bezpośredniej od produkcji rolnej może w perspektywie długoterminowej przyczynić się do ograniczenia negatywnego oddziaływania rolnictwa UE na środowisko, pod warunkiem że towarzyszyć temu będzie większe wsparcie dla zrównoważonych praktyk w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich;
25. zwraca uwagę, że dalsze uniezależnianie płatności od wielkości produkcji powinno mieć miejsce jedynie po dokonaniu wnikliwej analizy ewentualnych skutków, obejmującej m.in. równowagę między różnymi sektorami rolnictwa, zwiększone ryzyko powstawania monokultur oraz zagrożenia dla sektorów rolnictwa charakteryzujących się dużymi nakładami siły roboczej;
26. uważa, że z uwagi na duże zakłócenia rynku, m.in. ze względu na rosnące ceny pasz, co ma znaczny wpływ na określone systemy produkcji zwierzęcej obowiązujące w UE, sytuacja w zakresie dopłat do hodowli, w tym również dopłat do mleka, nie jest porównywalna;
27. uważa, że całkowite uniezależnienie dopłat do hodowli od wielkości produkcji w niektórych regionach, np. w regionach górskich i innych regionach o szczególnych trudnościach (wyspy, obszary suche lub wilgotne, regiony najbardziej oddalone itd.), w których nie ma alternatywy dla hodowli zwierząt wymagającej względnie wysokiego nakładu siły roboczej, może wiązać się ze znacznymi problemami społecznymi, gospodarczymi i ekologicznymi wynikającymi ze zmiany cen nakładów, których nie można pogodzić z celami traktatu; w przypadku (częściowego) uniezależnienia dopłat od wielkości produkcji apeluje o korzystanie z dokładnych danych referencyjnych jako podstawy do przyznawania prawa do otrzymywania płatności;
28. zdaje sobie sprawę z kluczowego znaczenia hodowli dla rolnictwa europejskiego, zwłaszcza w niektórych państwach i regionach o rozwiniętej hodowli, i z tego względu uważa, że rozsądne byłoby tymczasowe utrzymanie częściowych dopłat do hodowli związanych z wielkością produkcji; dostrzega ważną rolę tych znakomicie prowadzonych gospodarstw rolnych w gospodarce regionu; przypomina, że w art. 47–50 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 znajduje się rozwiązanie dla gospodarstw prowadzących intensywną hodowlę zwierząt, które należy jeszcze dokładniej przeanalizować z myślą o okresie po 2013 r.;
29. jest jednak zdania, że to nie wystarczy; dlatego z zadowoleniem przyjmuje zapowiedzianą zmianę art. 69 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 (zwanego dalej „artykułem 69”) jako pierwszy krok we właściwym kierunku; zauważa jednak, że instrumentu tego nie powinno się wykorzystywać do skrytego wprowadzenia dobrowolnej modulacji i podwójnego wzmocnienia drugiego filaru; ponadto instrument ten nie powinien prowadzić do ponownej nacjonalizacji WPR, należy też w jak największym stopniu szanować zasadę równych szans dla wszystkich państw członkowskich;
30. wzywa do wykorzystania środków z art. 69 w pierwszej kolejności na środki służące spójności terytorialnej oraz wzmocnieniu poszczególnych sektorów, a w szczególności na działania, które zapobiegają zaniechaniu produkcji rolniczej i hodowli zwierząt w regionach, w których spowodowałyby to znaczne szkody w odniesieniu do ochrony przyrody, krajobrazu lub rozwoju regionalnego (w szczególności w regionach górskich, na obszarach podmokłych lub obszarach dotkniętych niedoborem wody, w innych regionach o szczególnie trudnych warunkach oraz na ekstremalnych użytkach zielonych) lub na działania, które sprzyjają restrukturyzacji i wzmocnieniu kluczowych sektorów produkcji rolnej (np. sektor hodowli bydła mlecznego i opasowego oraz sektor owiec), na działania w zakresie ochrony środowiska uzależnione od obszaru (np. rolnictwo ekologiczne), które do tej pory nie były objęte drugim filarem, a także na zarządzanie ryzykiem;
31. jest zdania, że środki przewidziane na działania na mocy zmienionego art. 69 mogłyby w zależności od wyników oceny skutków i na zasadzie dobrowolności pokryć do 12 % płatności bezpośrednich na państwo członkowskie;
32. zwraca się do Komisji o przedstawienie projektu ustanawiającego wspólne zasady dotyczące stosowania art. 69 przez państwa członkowskie, aby wykluczyć w możliwie największym stopniu wszelkie zakłócenia konkurencji i handlu, oraz wnioskuje, aby, gdzie jest to konieczne, projekt ten wpisywał się w ramy wspólnej organizacji rynku; zwraca się ponadto o poinformowanie Komisji o wszystkich środkach związanych ze stosowaniem art. 69; zobowiązuje również Komisję do przeprowadzenia analizy wpływu, która zostanie załączona do wniosku legislacyjnego;

Środa, 12 marca 2008 r.

33. jest zdania, że działania służące wzmocnieniu poszczególnych sektorów należy zasadniczo w dłuższej perspektywie finansować ze środków pierwszego filaru; uważa zatem, że Komisja musi dokonać dokładnej oceny skutków stosowania zmienionego art. 69 w ramach przygotowań reformy po roku 2013;

34. ponadto wzywa Komisję do przedłożenia w terminie do dnia 30 czerwca 2010 r. sprawozdania zawierającego szczegółową ocenę tego, w jaki sposób w perspektywie długoterminowej można zagwarantować utrzymanie produkcji towarów rolnych i bezpieczeństwo dostaw dla hodowli w Europie z uwagi na różnorodność systemów produkcji w UE, wielofunkcyjność i aspekty regionalne (obszary górskie, obszary znajdujące się w niekorzystnej sytuacji oraz niewielkie wyspy); uważa, że sprawozdanie powinno również odnosić się do problemu, w jaki sposób można zapewnić bardziej skuteczne i ukierunkowane osiągnięcie celów WPR, w tym celów związanych z trwałym rozwojem i kwestiami społecznymi, za pomocą płatności pośrednich niezwiązanych z wielkością produkcji, np. za pomocą premii za utrzymanie ekstensywnych użytków zielonych i pastwisk lub szczególnych dopłat mlecznych czy też dopłat za pomieszczenia inwentarskie zbudowane i wyposażone zgodnie ze wspólnymi standardami w zakresie dobrostanu zwierząt i ochrony środowiska naturalnego, lub specjalnych instrumentów zarządzania kryzysowego; podkreśla, że sprawozdanie musi zawierać odpowiedź na pytanie, czy lub do jakiego stopnia, przy uwzględnieniu szczególnych potrzeb regionów zajmujących się intensywną hodowlą zwierząt, nawet po 2013 r. potrzebne będą dopłaty do hodowli zwierząt w zależności od wielkości produkcji lub rozwiązania bliskie artykułom 47–50 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003;

35. zaleca umożliwienie nowym państwom członkowskim, o ile wyrażą one taką chęć, stosowania do 2013 r. systemu jednolitej płatności obszarowej (SAPS) i wzywa Komisję do zbadania, czy stosowania tych płatności nie można jeszcze bardziej uprościć poprzez zmianę przepisów dotyczących obszarów uprawniających do otrzymywania wsparcia;

36. uważa, że wszelkie oszczędności i niewykorzystane środki budżetowe przeznaczone na realizację WPR powinny być wydatkowane w jej ramach;

37. uważa, że również po 2013 r. płatności bezpośrednie będą potrzebne, ale muszą się one opierać na nowych obiektywnych kryteriach, a mianowicie na miejscach pracy tworzonych przez gospodarstwa rolne, lub powinny bardziej wyraźnie ewoluować w kierunku nagradzania rolników za zarządzanie ziemią lub odszkodowań za określone usługi świadczone w interesie ogólnym lub szczególne standardy, w tym standardy dobrostanu zwierząt, przy czym należałoby przeanalizować stopień zasadności ogromnych różnic w zakresie regionalnych płatności obszarowych w Europie oraz różnic w finansowaniu w ramach drugiego filaru; wzywa Komisję do zaproponowania odpowiednich działań gwarantujących, że wszystkie płatności bezpośrednie będą trafiać tylko do osób i przedsiębiorstw rzeczywiście związanych z rolnictwem;

#### **Uproszczenie, zasada współzależności i orientacja rynkowa**

38. opowiada się — po odpowiednim okresie przewidzianym na stopniowe wycofanie — za stopniowym włączeniem mniejszych i z tego względu bardzo trudnych w zarządzaniu systemów płatności związanych z wielkością produkcji (susz paszowy, len, konopie, skrobia ziemniaczana) do systemu jednolitej płatności obszarowej, chyba że miałyby to spowodować znaczne trudności o charakterze społeczno-gospodarczym lub środowiskowym w poszczególnych regionach; niezbędne jest zapewnienie środków towarzyszących, o których mowa w art. 69, o ile jest to konieczne z punktu widzenia polityki regionalnej; wzywa Komisję do dokonania indywidualnej dla każdego przypadku analizy skutków gospodarczych i regionalnych, która wykaże, iż jest to odpowiednie rozwiązanie oraz określi ramy czasowe niezbędne do realizacji zamierzenia; podkreśla, że oddzielenie dopłat od produkcji nie powinno zagrażać istnieniu obecnych sposobów produkcji;

39. opowiada się za natychmiastową likwidacją obowiązku odłogowania, który w systemie płatności bezpośrednich niezwiązanych z wielkością produkcji stracił swoją funkcję instrumentu sterowania wielkością produkcji, a dodatkowo wiąże się ze szczególnymi trudnościami w zarządzaniu, jak również za przekształceniem uprawnień z tytułu odłogowania w zwykłe uprawnienia;

40. uważa, że z uwagi na fakt, że z powodu wzrostu popytu na produkty rolne odłoguje się coraz mniej gruntów, ewentualne korzyści ekologiczne wynikające z odłogowania, takie jak korzyść związana z zapyłaniem upraw przez pszczoły, mogą być lepiej i precyzyjniej osiągnięte przez państwa członkowskie za pomocą działań w ramach drugiego filaru oraz poprzez zmianę definicji zachowania dobrego stanu rolniczego i ekologicznego (GAEC), sprzyjającego rozwojowi różnorodności biologicznej zwierząt i ich siedlisk;

Środa, 12 marca 2008 r.

41. wzywa do stopniowego zniesienia dopłat do roślin energetycznych w okresie przewidzianym na wycofanie, ponieważ dopłaty do roślin energetycznych są wyjątkowo trudne w zarządzaniu, a w obecnej sytuacji rynkowej trudno w nich dostrzec korzyści dla polityki energetycznej;
42. wzywa do ukierunkowanego wykorzystania środków uzyskanych dzięki zniesieniu dopłat do roślin energetycznych na działania towarzyszące służące organizacji rynku mleka, w szczególności na obszarach górskich i w innych regionach o trudnych warunkach produkcji;
43. wzywa Komisję do przekazywania, na mocy art. 69, niewykorzystanych środków budżetowych na rolnictwo, przewidzianych na środki organizacji rynku takie jak interwencje, subwencje wywozowe lub magazynowanie, przede wszystkim na wzmocnienie gospodarki na obszarach wiejskich, zwłaszcza gospodarstw rolnych, zgodnie z celami polityki rozwoju obszarów wiejskich;
44. uważa, że nie da się uzasadnić dalszego stosowania płatności bezpośrednich bez zastosowania zasady współzależności; w związku z tym podkreśla, że nowe państwa członkowskie muszą uzyskać pomoc z UE w zakresie stosowania zasad współzależności podczas trwania okresu przejściowego;
45. sprzeciwia się rozszerzeniu zakresu stosowania zasady współzależności ze względu na zmniejszającą się wysokość płatności bezpośrednich, póki państwa członkowskie i Komisja nie osiągną znaczącego postępu w procesie upraszczania i harmonizacji przepisów kontrolnych, a Komisja nie przedłoży oceny kosztów dla rolników wynikających z zasady współzależności; wskazuje w tym kontekście na swoje stanowisko z dnia 11 grudnia 2007 r.;
46. uważa, że współzależność powinna ograniczać się do kontroli istotnych standardów europejskiego modelu produkcji oraz takich, których systematyczna i ujednolicona w poszczególnych państwach członkowskich kontrola jest możliwa;
47. wzywa do zagwarantowania większej skuteczności zasad współzależności w stosunku do celów oraz bardziej jednolitego procesu wdrażania we wszystkich państwach członkowskich; wzywa Komisję do opracowania jaśniejszych wytycznych, które miałyby pomóc państwom członkowskim w procesie wdrażania;
48. wzywa do likwidacji nadmiernych obciążeń hodowli zwierząt poprzez stosowanie zasady współzależności; oraz wzywa w szczególności do dokonania krytycznej oceny niektórych standardów w zakresie higieny i identyfikacji (np. kolczyki uszne);
49. dopuszcza stopniowe dostosowywanie wymogów w zakresie utrzymania dobrego stanu rolniczego i ekologicznego oraz GAEC wobec zmienionych warunków ekologicznych i produkcyjnych (zmiany klimatu, biomasa), o ile zapewni się porównywalne stosowanie tych nowych wymogów w całej Europie;
50. uważa, że państwa członkowskie stosujące SAPS powinny mieć możliwość wdrożenia zasady współzależności w sposób rozłożony w czasie, tak aby umożliwić im właściwe przygotowanie systemów kontroli i przekonać rolników do zasadności wypełniania określonych standardów;
51. wzywa Komisję do dążenia do dalszego uproszczenia WPR i regularnego analizowania prawodawstwa pod kątem konieczności i celowości aktualnych przepisów; stwierdza, w związku z tym, że Komisja powinna zaproponować dodatkowe działania, takie jak na przykład uproszczone zasady przenoszenia uprawnień do płatności w przypadku zaprzestania działalności, połączenie minimalnych uprawnień do płatności, wprowadzenie dopłaty jednostkowej w przypadku małych odbiorców, uproszczenie, redukcja lub likwidacja zasad odnoszących się do rezerwy krajowej w zależności od przejścia na jednolitą regionalną/krajową płatność obszarową, rezygnacja z przedawiania się uprawnień do płatności w przypadku ich niewykorzystania, likwidacja odrębnego rejestru bydła lub innych zwierząt hodowlanych;
52. ponadto wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania punktualnego przekazywania płatności, a Komisję — do zezwolenia na przekazywanie rolnikom przedpłat;
53. zwraca się do Komisji o wprowadzenie niezbędnych mechanizmów, aby produkty przywożone z państw trzecich spełniały takie same normy, jak produkty wspólnotowe w zakresie współzależności, bezpieczeństwa żywności itp.;



Środa, 12 marca 2008 r.

**Sieć bezpieczeństwa**

54. uważa, że wobec oczekiwanej zwiększonej częstotliwości występowania zagrożeń związanych ze środowiskiem, klimatem i epidemiami oraz dużych wahań cen na rynkach rolnych konieczne jest zapewnienie dodatkowego zabezpieczenia przed ryzykiem w postaci sieci bezpieczeństwa;
55. zwraca uwagę na fakt, że produkcja zorientowana na rynek, odpowiedni płodozmian, dywersyfikacja, instrumenty rynku finansowego, umowy gwarantujące dostawy i ubezpieczenia to ważne środki, z których rolnicy mogą korzystać w celu zapewnienia sobie ochrony przed ryzykiem, a odpowiedzialność za właściwe zabezpieczenie przed ryzykiem ponoszą przede wszystkim rolnicy;
56. uważa, że w celu przeciwdziałania niedoskonałościom rynku należy utrzymać i zreformować system interwencji w taki sposób, aby stał się on skutecznym systemem zabezpieczającym w przypadku zaistnienia wyjątkowych sytuacji, a obowiązujące w nim zasady powinny się opierać na tendencjach występujących na światowych rynkach;
57. popiera z tego względu wnioski Komisji, aby obniżyć próg interwencji na rynku upraw do zera i utrzymać w odpowiednich przypadkach zmniejszony zakres interwencji jedynie w przypadku pszenicy;
58. uważa, że wobec zwiększającego się poziomu ryzyka należy pilnie rozbudować prywatne lub mieszane systemy ubezpieczeniowe, na przykład ubezpieczenie od dodatkowych rodzajów ryzyka; zdaje sobie sprawę, że nie będzie to możliwe bez udziału kapitału publicznego; podkreśla, że wprowadzenie tych systemów w żadnym wypadku nie może wpłynąć na równość szans między różnymi państwami członkowskimi; wzywa Komisję, aby rozważyła możliwość wprowadzenia lub wsparcia w przyszłości ogólnowspólnotowego systemu reasekuracji w celu rozwiązania problemów wynikających z klęsk żywiołowych lub związanych z klimatem;
59. zwraca uwagę, że praktycznie we wszystkich państwach trzecich funkcjonują takie systemy wspierane przez państwo;
60. uważa, że z tego względu w pierwszej kolejności należy stworzyć takie finansowe możliwości wspierania od 2009 r. na szczeblu regionalnym lub krajowym systemów zabezpieczenia przed ryzykiem, które uwzględnią zróżnicowany poziom ryzyka w Europie; Komisja powinna zbadać, w jakim stopniu możliwe jest włączenie do takich systemów grup producentów, stowarzyszeń branżowych i międzybranżowych oraz prywatnych ubezpieczycieli;
61. jest zdania, że w świetle absolutnie odmiennych warunków w poszczególnych sektorach należy raczej preferować zróżnicowane rozwiązania sektorowe (porównywalne z rozwiązaniem zastosowanym w sektorze owoców i warzyw) niż podejście horyzontalne;
62. uważa, że takie działania powinny być częściowo finansowane ze środków pierwszego filaru na mocy art. 69, gdyż chodzi tu o działania właściwe dla polityki rynkowej;
63. wzywa Komisję do zbadania możliwości wprowadzenia instrumentów służących zarządzaniu kryzysami rynkowymi i kryzysami klimatycznymi, przeznaczonych dla grup producentów i spółdzielni produkcyjnych w celu udzielenia im wsparcia w ponoszeniu kosztów związanych z obniżeniem się całościowego wkładu ze strony ich członków;
64. jest zdania, że środki służące zarządzaniu ryzykiem i zapobieganiu mu nie mogą doprowadzić do ponownego wprowadzenia środków wsparcia uzależnionych od produkcji;
65. dlatego uważa, że Komisja musi opracować jednolite ramy wspierania systemów zarządzania ryzykiem przez państwa członkowskie, bez uszczerbku dla systemów obecnie stosowanych i zatwierdzonych w przeszłości przez Komisję, w celu możliwie jak najlepszego uniknięcia naruszeń warunków konkurencji i handlu, w razie konieczności poprzez stworzenie wspólnotowych uregulowań w ramach jednolitej organizacji rynku;
66. wzywa Komisję do przedłożenia w terminie do dnia 30 czerwca 2010 r. szczegółowej analizy istniejących systemów zarządzania ryzykiem oraz możliwości ich dalszego rozwoju na szczeblu wspólnotowym po 2013 r.;

Środa, 12 marca 2008 r.

**Modulacja/limit ograniczenia/degresja/próg minimalny**

67. zwraca uwagę, że degresywny limit ograniczenia, modulacja i dyscyplina budżetowa w razie realizacji wniosku Komisji mogłyby mieć znaczne skutki redystrybucyjne w niektórych regionach;

68. jest zdania, że wszelkie zmiany odnoszące się do środków na rozwój obszarów wiejskich, które nie są kompatybilne z ogólnymi poziomami środków w poddziałach i działach ustalonymi w załączniku III do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., muszą zostać zatwierdzone przez wszystkie trzy strony-sygnatariuszy;

69. zwraca uwagę, że jak dotąd nie przedstawiono oceny skutków dotyczącej wpływu dalszej modulacji, degresji i progów minimalnych na rynek pracy na obszarach wiejskich i spójność regionalną; zwraca uwagę, że z tego też powodu należy dokonać oceny pierwszego filaru;

70. podkreśla, że dolne progi zaproponowane przez Komisję mogłyby mieć w niektórych państwach członkowskich skutki na tyle istotne, że nie dałoby się ich pominąć, oraz mogą mieć wpływ na dystrybucję płatności w ramach WPR między państwami członkowskimi, natomiast górny próg oznacza przeniesienie ok. 500 mln EUR z pierwszego do drugiego filaru; przypomina, że wciąż istnieją poważne wątpliwości dotyczące obecnej efektywności kosztowej działań podejmowanych w ramach drugiego filaru; wobec tego uważa, że oszczędności wynikające z ewentualnego stosowania tego środka powinny pozostać w filarze pierwszym;

71. odrzuca wniosek Komisji dotyczący degresji (przy redukcji nawet do 45 %) w obecnej formie, ponieważ brak w nim jasnego związku między wielkością a zamożnością gospodarstwa rolnego i nie uwzględnia on siły roboczej potrzebnej do prowadzenia większego gospodarstwa; wniosek Komisji postawiłby duże gospodarstwa rolne i stowarzyszenia w nieuzasadnionej, niekorzystnej sytuacji i prowadziłby do spadku zatrudnienia i rozbicia dojrzałych, konkurencyjnych struktur, jak również mogłyby spowodować podział gospodarstw uzasadniony jedynie technicznymi warunkami udzielania wsparcia; w efekcie w niektórych regionach Europy doszłoby do podziałów strukturalnych;

72. uważa, że degresja i/lub ustanowienie pułapów są uzasadnione jedynie wtedy, jeżeli są dokonywane na podstawie szczegółowej analizy ich skutków dla rynku pracy i polityki regionalnej i tylko w takim przypadku, jeżeli możliwe będzie uwzględnienie zmniejszenia wraz z degresją liczby zatrudnionych na pełnym etacie podlegających ubezpieczeniu społecznemu lub liczby pewnych struktur gospodarstw (gospodarstwa wielorodzinne, organizacje spółdzielcze itp.), lub łącznych kosztów siły roboczej w gospodarstwie; wzywa Komisję, aby pamiętała, że mniejsze gospodarstwa tworzące związek posiadający jedną osobowość prawną w celu osiągnięcia gospodarki skali i większej konkurencyjności nie powinny być stawiane w niekorzystnej sytuacji;

73. wzywa do pozostawienia ewentualnych środków pochodzących z degresji w danych regionach lub państwach członkowskich i wykorzystania ich, na przykład, do sfinansowania środków zgodnie z art. 69 lub w ramach drugiego filaru; domaga się skoncentrowania tych wszystkich środków bezpośrednio na rolnikach;

74. wspiera, także ze względu na sprawozdanie roczne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego za 2006 r., proponowane zwiększenie progów minimalnych, które mogłyby zostać podniesione do 1 ha lub alternatywnie do 250 EUR i połączone z wprowadzeniem dopłaty jednostkowej lub kwoty minimalnej w przypadku małych odbiorców; stwierdza jednakże, że w odpowiednio uzasadnionych przypadkach, tam gdzie stwierdza się duże zróżnicowanie struktur rolnych, należy pozostawić państwom członkowskim możliwość ustanowienia minimalnych progów;

75. wspiera jednak starania Komisji na rzecz odpowiedniego finansowania przyszłej polityki trwałego rozwoju obszarów wiejskich w ramach drugiego filaru WPR, pomimo że nie należy osiągać tego celu kosztem pierwszego filaru;

76. zwraca uwagę, że wobec już wprowadzonych znacznych indywidualnych redukcji nie można zgodzić się na dalszą redukcję płatności bezpośrednich o 8 % bez przedłożenia oceny skutków;

Środa, 12 marca 2008 r.

77. uważa, że wobec powszechnych wezwań do redukcji dużych dopłat, na podstawie dostępnych informacji i w oparciu o ocenę skutków, uwzględniającą strukturę gospodarstw (stowarzyszenia, itd.), siłę roboczą w gospodarstwach i/lub koszt siły roboczej oraz specyficzne rodzaje produkcji w różnych systemach dopłat bezpośrednich (na przykład, szczególne problemy gospodarstw i regionów o dużym zagęszczeniu zwierząt hodowlanych na stosunkowo małej powierzchni gospodarstwa), wydaje się, że pewna modulacja progresywna byłaby właściwa.

Środki wygenerowane dzięki modulacji progresywnej zostałyby rozdzielone zgodnie z obowiązującymi zasadami dotyczącymi środków pochodzących z modulacji oraz pozostałyby w regionach lub państwach członkowskich, w których zostały uzyskane;

Parlament Europejski uważa, że modulacja progresywna w następującej formie byłaby właściwa:

płatności bezpośrednie od 10 000 do 100 000 EUR	— 1 % (dla całego okresu 2009–2013)
płatności bezpośrednie od 100 000 do 200 000 EUR	— 2 % (dla całego okresu 2009–2013)
płatności bezpośrednie od 200 000 do 300 000 EUR	— 3 % (dla całego okresu 2009–2013)
płatności bezpośrednie powyżej 300 000 EUR	— 4 % (dla całego okresu 2009–2013);

78. wzywa do zastąpienia dobrowolnej modulacji modulacją obowiązkową;

79. uważa, że środki pochodzące z modulacji powinny być wykorzystane przede wszystkim w programie LEADER oraz na działania mające na celu utrzymanie różnorodności biologicznej, zabezpieczenie przed ryzykiem, adaptację do zmian klimatu, działania na rzecz zrównoważonego stosowania biomasy, środki towarzyszące reformom strukturalnym (np. organizacja rynku mleka), zabezpieczenie produkcji w regionach górskich lub na niewielkich wyspach i innych regionach o porównywalnie trudnych warunkach produkcji, zapewnienie jakości (w tym środki ochrony zwierząt), rolnictwo ekologiczne, środki w zakresie zbytu oraz dostosowanie do postępu technicznego; domaga się skoncentrowania tych wszystkich działań bezpośrednio na rolnikach;

### **Organizacja rynku mleka**

80. jest świadomy, że dotychczasowy system kwot mlecznych w obecnej formie prawdopodobnie nie będzie stosowany po roku 2015 i wzywa Komisję do dokładnej analizy, jak może wyglądać organizacja rynku mleka w przyszłości; wzywa Komisję do przedstawienia w odniesieniu do okresu po roku 2015 przekonującego planu dotyczącego sektora mleka, który zapewni dalszą produkcję mleka w Europie, w tym w regionach górskich i odizolowanych oraz w innych regionach o szczególnie trudnych warunkach;

81. zwraca uwagę Komisji na swoje decyzje <sup>(1)</sup> w ramach minipakietu mlecznego dotyczące środków rynkowych i funduszu mlecznego;

82. apeluje do wszystkich zainteresowanych stron, aby wykorzystały czas do roku 2015 do ustabilizowania lub wzmocnienia swoich pozycji rynkowych i zapewnienia europejskiemu sektorowi mleczarskiemu „miękkiego lądowania”, najlepiej poprzez zwiększenie kwot strukturalnych;

83. domaga się, aby w przypadku zmian popytu na rynkach światowych kwota mleczna została odpowiednio dopasowana; uważa w związku z tym, że kwoty należy zwiększyć o 2 % w roku mleczarskim 2008/2009 na dobrowolnej zasadzie dla każdego państwa członkowskiego; wzywa Komisję do umieszczenia tej podwyżki w rezerwach krajowych; apeluje o coroczny przegląd kwot;

84. wzywa ponadto do znacznego zmniejszenia nadzwyczajnej opłaty za rok mleczny 2009/2010 i wprowadzenia dalszych obniżek w kolejnych latach, celem przeciwdziałania wzrostowi cen praw związanych z kwotą mleczną i do saldowania ex-post w skali europejskiej, które pozwala na lepsze wykorzystanie kwot;

85. wzywa do ustanowienia szczególnych środków towarzyszących, aby zapobiec rezygnacji z prowadzenia działalności w sektorze mlecznym w regionach górskich i regionach o szczególnych trudnościach, o ile brakuje tam alternatyw dla tradycyjnej działalności w sektorze mlecznym bądź rezygnacja z rolnictwa mogłaby spowodować utratę cennych obszarów przyrodniczych;

(<sup>1</sup>) Teksty przyjęte w dniu 5 września 2007 r., P6\_TA(2007)0371, P6\_TA(2007)0372, P6\_TA(2007)0373.

Środa, 12 marca 2008 r.

86. uważa, że przede wszystkim w ramach art. 69 konieczne jest zapewnienie odpowiednich środków w celu utrzymania sektora mlecznego, zwłaszcza w regionach górskich, regionach peryferyjnych (np. Azory) i innych regionach o porównywalnych utrudnieniach, np. w formie płatności dodatkowych do płatności obszarowych ze środków krajowych (tzw. top-ups, podobne do środków stosowanych w sektorze cukru), dopłat do krów mlecznych, użytków zielonych i ekstensywnie wykorzystywanych pastwisk, specjalnej dopłaty mlecznej lub programów regionalnych na rzecz wzmocnienia i restrukturyzacji sektora oraz promocji konkretnych produktów wysokiej jakości;
87. jest zdania, że wzmocnienie stowarzyszeń producentów, związków branżowych i międzybranżowych może stanowić kolejny element zmienionego art. 69;
88. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przeanalizowanie nieliniowego zwiększenia kwot krajowych w celu dokonania dodatkowego zwiększenia kwot dla państw członkowskich, w których udziały produkcji są tradycyjnie deficytowe;
89. uważa, że do finansowania tych środków należy ustanowić specjalny fundusz (fundusz mleczny), który mógłby być częściowo finansowany z oszczędności uzyskanych w rezultacie reformy sektora;

#### **Pozostałe uwagi**

90. zwraca uwagę, że siłą i przyszłością rolnictwa europejskiego są produkty regionalne, tradycyjne lub inne kategorie produktów o uznanej, wysokiej jakości i uszlachetnione;
91. w związku z tym wzywa Komisję do ustanowienia „oznakowania europejskiego” pozwalającego na stwierdzenie jakości produkcji rolnej i żywności europejskiej na rynku europejskim, a także na rynkach międzynarodowych oraz określającego surowe normy dla warunków produkcji w odniesieniu do środowiska naturalnego, dobrostanu zwierząt i bezpieczeństwa żywności;
92. z tego względu wzywa Komisję do przedłożenia szczegółowej koncepcji poprawy zbytu europejskich produktów wysokiej jakości na rynku wewnętrznym i zagranicznym, np. za pomocą kampanii informacyjnych i promocyjnych, wsparcia dla tworzenia i rozwoju działalności grup producentów lub innych form organizacji branżowych oraz ukierunkowanego oznakowania zawierającego w szczególności informacje o pochodzeniu zastosowanych surowców rolnych, które dla konsumenta są jasne i przejrzyste;
93. wzywa Komisję do zwiększenia w ramach korekt budżetu środków przeznaczonych na kampanie informacyjne i promocyjne na rynku wewnętrznym i zagranicznym;
94. zwraca się do Komisji o zastanowienie się nad potrzebą wprowadzenia prawdziwej polityki komunikacji dotyczącej WPR, która miałaby na celu zmniejszenie dystansu między rolnikami a społeczeństwem i która nie funkcjonowałaby wyłącznie jako instrument promocji i reklamy;
95. uważa, że konieczne jest dodatkowe wzmocnienie i wsparcie grup producentów i organizacji międzybranżowych, w szczególności w państwach członkowskich o niewielkiej ilości grup producenckich, tak aby poprawić pozycję rynkową rolników w handlu detalicznym, i jednocześnie należy wspierać systemy gwarancji jakości w łańcuchu produkcji żywności, w tym alternatywy wobec obecnie stosowanych metod produkcji;
96. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych kroków w celu uniemożliwienia działalności spekulacyjnej, kontroli rynków żywności oraz tworzenia karteli przez przedsiębiorstwa w przemyśle spożywczym, które wyłącznie w celu zwiększenia własnych korzyści, zmniejszenia cen należnych producentom oraz narzucenia wysokich cen dla konsumentów wykorzystują luki w prawodawstwie oraz brak kontroli, brak organizacji producentów i konsumentów i dostosowanej infrastruktury;
97. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że Komisja nie wykorzystwała okazji, aby w sposób bardziej wyczerpujący zająć się problemami związanymi ze zwiększeniem przywozu żywności i pasz, które nie spełniają norm UE, a tym samym niosą ryzyko zaprzepaszczenia osiągnięć UE w dziedzinie uzależniania pomocy publicznej od wymogów w zakresie środowiska naturalnego, dobrostanu zwierząt oraz wymogów społecznych; zwraca się do Komisji o zaproponowanie środków mających na celu jak najszybsze zaradzenie tej sytuacji i zapewnienie poszanowania wspólnotowych przepisów środowiskowych i sanitarnych;

Środa, 12 marca 2008 r.

98. wzywa Komisję do opracowania w trybie pilnym kompleksowej koncepcji uwzględnienia poruszanych przez Europę kwestii niezwiązanych z handlem w negocjacjach w sprawie handlu światowego, w szczególności kwestii związanych z uznawaniem i ochroną oznaczeń geograficznych, dobrostanem zwierząt, stanem zdrowia importowanych zwierząt i produktów roślinnych, itd., tak aby zapobiec nieuczciwej konkurencji wobec producentów europejskich oraz przenoszeniu problemów związanych z dobrostanem zwierząt i ochroną środowiska do krajów trzecich; wzywa Komisję do aktywnych działań zmierzających do wprowadzenia pojęcia kwalifikowanego dostępu do rynku podczas negocjacji z WTO, w celu upowszechniania norm zrównoważonego zarządzania w rolnictwie;

99. zwraca uwagę, że również w przyszłości rolnictwo europejskie nie poradzi sobie bez odpowiedniej ochrony zewnętrznej; dlatego też wzywa do nałożenia takich samych wymogów co do jakości i bezpieczeństwa produktów pochodzących z państw trzecich, jak dla produkowanych w UE;

100. uważa, że likwidacja subsydiów eksportowych powinna zostać zharmonizowana z działaniami promocyjnymi prowadzonymi w krajach trzecich;

101. przypomina, że w kontekście zmian klimatycznych przed rolnictwem rysują się dwa główne wyzwania: zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych odpowiedzialnych za zmiany klimatyczne oraz dostosowanie się do skutków zmian klimatycznych; podkreśla, że oznacza to, iż rolnictwo musi zmierzyć się z podwójnym wyzwaniem — zmniejszeniem emisji przy jednoczesnym dostosowaniu się do oczekiwanych skutków globalnego ocieplenia;

102. podkreśla, że zmiana klimatu jest nie tylko problemem środowiskowym, ale też socjoekonomicznym i z tego względu zabiegi i starania w zakresie ochrony środowiska w sektorze rolnym, który jest jednym z sektorów najbardziej wrażliwych, zależnym bezpośrednio od czynników klimatycznych, powinny uwzględniać potrzebę zapewnienia gospodarczej i społecznej żywotności obszarów wiejskich;

103. przypomina, że rolnictwo (będące źródłem dwóch ważnych gazów cieplarnianych: metanu i podtlenku azotu) ma ograniczony wkład w efekt cieplarniany, który w UE zmniejsza się dzięki wdrażaniu działań przyjętych już w ramach WPR, takich jak wzajemna zgodność, programy rolno-środowiskowe oraz środki w zakresie rozwoju obszarów wiejskich;

104. wzywa Komisję do sprawdzenia, w jakim zakresie możliwe jest dalsze zwiększenie tego wkładu poprzez włączenie rolnictwa w mechanizmy protokołu z Kioto;

105. uważa, że wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych nie może odbywać się jednostronnie kosztem hodowli i bezpieczeństwa żywnościowego ludności w Europie i na świecie, trwałego rozwoju i różnorodności biologicznej; z tego względu wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy wpływu środków towarzyszących w zakresie stosowania energii odnawialnych na bezpieczeństwo zaopatrzenia w żywność i ochronę środowiska; wzywa do zapewnienia odpowiednich środków na wsparcie badań i wdrażanie najnowszych i najbardziej efektywnych technologii w dziedzinie energetyki, które w pełni wykorzystują biomasę (np. biopaliw drugiej generacji); ponownie przypomina, że w krótkim okresie największy i najbardziej zrównoważony potencjał wzrostu produkcji energii z biomasy mają biogazownie wykorzystujące odpady zwierzęce;

106. podkreśla silny związek między działalnością rolną a jakością i ilością wody, a także podkreśla, że wpływem rolnictwa na środowisko wodne powinno się sterować w zrównoważony sposób; uważa, że prawodawstwo w dziedzinie ochrony środowiska w połączeniu z zasadą „zanieczyszczający płaci” powinno stanowić naczelną zasadę dla skutecznego osiągnięcia zrównoważonej gospodarki wodą i celów środowiskowych;

107. uważa, że również po 2013 r. należy nadal rozwijać system płatności rolniczych i wzywa Komisję, aby mając na uwadze, że europejscy rolnicy potrzebują pewnego i trwałego oparcia dla swojej działalności, przedłożyła w terminie do dnia 30 czerwca 2010 r. szczegółową analizę ewentualnych nowych rozwiązań, w szczególności poprzez nakreślenie strategicznych celów wytyczających rozwój rolnictwa europejskiego w kierunku innowacji, dowartościowania terytoriów, jakości produkcji, dochodów rolników, ochrony środowiska i bezpieczeństwa zaopatrzenia w żywność; wzywa Komisję do zbadania możliwości radykalnego uproszczenia procedur administracyjnych, w szczególności w odniesieniu do płatności dotacji poniżej 20 000 EUR na beneficjenta rocznie;

Środa, 12 marca 2008 r.

108. wskazuje, że rolnictwo wpływa na różnorodność biologiczną, tworzy ją i jej zagraża; uważa, że konieczne są wysiłki na szczeblu światowym, lokalnym i UE w celu ochrony wartościowych funkcji ekosystemów zapewnianych przez różnorodność biologiczną, mianowicie oczyszczania powietrza i wody, zapyłania upraw i ochrony przed erozją;

109. wskazuje, że w obecnym okresie programowania 2007–2013 rozwój obszarów wiejskich (i finansujący go instrument EFFROW) jako drugi filar WPR ma znaczący wpływ w kontekście regionalnym; usilnie zwraca się do Komisji o promowanie możliwości bardziej spójnego wdrażania programów w ramach polityki regionalnej (fundusze strukturalne) w celu osiągnięcia zintegrowanego podejścia w obszarach, gdzie możliwe jest uzyskanie synergii;

110. uważa, że rozwój obszarów wiejskich nie jest możliwy bez działalności rolniczej, gdyż jego celem jest zapewnienie ekonomicznej niezależności mieszkańców obszarów wiejskich oraz poprawa ich jakości życia;

111. apeluje do Komisji o przedstawienie spójnego pakietu wniosków w celu utrzymania i rozwijania trwałej działalności rolnej, szczególnie na obszarach mniej uprzywilejowanych i obszarach o trudnych warunkach gospodarowania, gdyż mają one istotne znaczenie dla ochrony różnorodności biologicznej oraz zachowania ekosystemów;

112. zwraca się do Komisji o nasilenie polityki badań i transferu technologicznego, zwłaszcza w celu promowania sposobów produkcji bardziej przyjaznych środowisku i ekosystemom, w służbie zrównoważonego rolnictwa;

113. zwraca uwagę na udane projekty w UE, gdzie współpraca na szczeblu lokalnym i regionalnym między rolnikami, grupami zajmującymi się ochroną środowiska i władzami z sukcesem ograniczyła wpływ rolnictwa na środowisko;

114. uważa w szczególności, że każdy przyszły system powinien koncentrować się w większym stopniu na aspektach spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej oraz zintegrowanego rozwoju obszarów wiejskich oraz podmiejskich, wzmocnieniu kluczowych sektorów rolniczych, płaceniu za świadczenia lub odszkodowaniach za nadzwyczajne obciążenia oraz zarządzaniu ryzykiem; uważa, że w tym celu konieczne jest zdefiniowanie na nowo stosunku pomiędzy pierwszym a drugim filarem;

115. uważa, że europejskie rolnictwo może przynieść przyjazne środowisku rozwiązania najpilniejszych problemów naszego zurbanizowanego społeczeństwa, w tym także na obszarach podmiejskich, przyczyniając się w ten sposób do realizacji celów programów lizbońskiego i goeteborskiego;

116. zwraca uwagę na szczególną rolę, jaką odgrywają rolnicy w obszarach podmiejskich; rolnicy w tych obszarach oraz osoby gospodarujące gruntami mogą promować rozwiązania, które wypełniają zarówno cele lizbońskie (wiedza, badania naukowe, innowacje), jak i goeteborskie (trwały rozwój);

\*

\* \*

117. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

---